

saaledes, at den virkelig faar nogen Betydning i det Niemede, hvori Loven fastsætter den. Men det er efter min Mening det mindre Besættelige. Det, som for mig er det Væsentlige, er, at man ikke forlader den nuværende Fremgangsmaade og gaar over til Noget, der er meget værre, der er meget uilfredsstillende for Publikum og Opfinderen. Jeg veed sandelig ikke, hvemt der egentlig kunde tilfredsstilles ved Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Andre end følgende Fjere, nemlig den ærede Minister, som slipper for at have med disse Patentfager at bestille, idet han henviser dem til Patentkommissionen, og saa de tre Mænd, som paatage sig Bedømmelsen, og som faae Løn derfor; det er de Fjere, som have Gavn af denne Lov; alle Opfinderne og hele det store Publikum vilde have i høj Grad Skade deraf. Men endelig skal jeg dog tillade mig at gjøre en Bemærkning, og jeg henvender mig i den Henseende til den ærede Ordfører, af hvis Foredrag, som jeg med Fornøielse har læst i disse Dage, man synes at maatte kunne udbringe den Slutning, at vi kunne være enige om, at denne Sag virkelig ikke er fuldmoden til Afgjørelse. Den ærede Ordfører har — hvad jeg erkjender for fuldstændig rigtigt — lagt særdeles Vægt paa, at de store, industrielle Lande skulde gaa i Spidsen for Udviklingen og Lovgivningen paa dette Gebet, og jeg skal da navnlig fremhæve, at det for os er af stor Betydning, at vi faae en Lovgivning, som ikke er alt for forskjellig fra den, som haves i Tydskland, med hvilket vi jo paa det industrielle Gebet staa i saa nær Forbindelse. Nu er der en Overensstemmelse mellem disse to Lovgivelser, nemlig den, at der hverken i Tydskland eller efter vor Lovgivning gives Gæver paa Forhandling og Indførsel af patenterede Gjenstande. Dette vil man imidlertid forandre her i Landet saaledes, at Gjenstande, paa hvis Opfindelse Tydskere her have faaet Patent, ikke uden Opfinderens Samtykke kunne forhandles her i Landet, medens Danske, som faae Patent paa deres Opfindelse i Tydskland, ikke faae en lignende Beskyttelse i Tydskland; dette forekommer mig at være ubilligt og urimeligt. Det forekommer mig, at er der noget Forhold, som virkelig har en større international Interesse, saa er det netop Patentlovgivningen, idet her er et Gebet, hvor man efter de internationale Forhold, som eksistere mellem de industrielle Lande, bør have ensartede Regler. Det forekommer mig derfor ønskeligt, om den høitærede Minister vilde vente med at gennemføre en saadan Patentlovgivning, indtil han faae, hvorledes den Patentlovgivning, som ganske vist om spie Tid vil komme frem i Tydskland, faae ud. Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, forekommer mig ikke at være egnet til Vedtagelse.

Judenrigsministeren (Lobjensen): Hvis den ærede sidste Tale overhovedet havde ønsket en

Patentlovgivning, saa vilde hans Udtalelser her have været af en ikke ringe Betydning for mig; men da det ærede Medlem først og sidst har udtalt sig imod, at man overhovedet skulde have nogen Patentlovgivning eller skulde give noget Patent, saa følger jeg mig forvisset som, at hvilken Ordning end denne Sag havde faaet, vilde det ærede Medlem have udtalt sig derimod, og det tør jeg saa meget mere antage, som det ærede Medlem under Iste Behandling omtrent med samme Styrke udtalte sig mod det den Gang af Regjeringen forelagte Forslag som nu imod det nu foreliggende. Jeg skal ikke gennemgaa alle de Punkter, som nu gennem tre Behandlinger have foreligget her, men der er nogle ganske faa, som jeg skal holde mig til. Det ærede Medlem udtalte, at der var fire Personer, hvem dette Lovforslag kom til Nytte og Behagelighed. Det var for det Første Indenrigsministeren, der slap for at behandle disse Sager. Det ærede Medlem kan dog tro, at det sammenlignelsesvis er af meget ringe Betydning, om der mellem de mangfoldige Sager, der afgjøres i Indenrigsministeriet, kommer et Par Hundrede Sager til om Mæret eller ikke; de statistiske Oplysninger have vist, at det højeste Antal Patenter, der er givet noget Mæret, løb op til et Par Hundrede. Jeg tror sikkert, at for Ministerens Bedkommende vil det være en ganske ligegyldig Sag, om de kom til eller ikke. Hvad de tre Mænd angaar, som det ærede Medlem omtalte som dem, der for en god Betaling skulde udføre dette Arbejde, saa forekommer det mig, at netop i Forhold til det Krav, som stilles til dem, er det Bedest, som bydes dem, virkelig meget bedst, saaledes, at jeg heller ikke tør tro, at de i nogen Henseende vilde føle sig særlig opbyggede ved dette Lovforslag. Jeg tør tro, at til Synende og Sidst ere de Gæster, som man vil gjøre nogen virkelig Gavn ved dette Lovforslag, Patentsøgerne og Publikum, men dem vil det ærede Medlem jo frakende enhver Interesse i Lovforslaget. Det er dog utvivlsomt, at Patentsøgeren nu staa som den, der ligeoverfor Indenrigsministerens Ja eller Nei er ganske værgeløs. Han har ikke nogen som helst Refurs at gjøre, naar han faar et Ja eller Nei af den Autoritet, om hvilken det dog under de fleste Forhold maa anses for givet, at den selv er blottet for enhver Sagkundskab med Hensyn til de Spørgsmaal, som forelægges den. Det synes mig at være en meget ugunstig Stilling. Vel er der ikke en Domstol, hvor Patentsøgeren i sidste Instans kan søge at gjøre sin Ret gjældende, vel kan han ikke saaledes som efter det oprindelige Lovforslag udtage sit Patent og saa lade sig søge, saaledes at han til enhver Tid er Herre over at staa sig et Patent, komme saa, hvad komme vil, men Stillingen er aabenbart den, at man her har fastsat meget bestemte, i alt Fald saa bestemte Regler, som man ved Lov kan fastsætte, hvorefter Patentsøgeren kan rette sig, vi-